

7.04.2025

Lucas Debargue

Poniedziałek, 7 kwietnia, 19.30 | Monday, 7 April, 7:30 pm

Filharmonia Narodowa – Sala Kameralna | Warsaw Philharmonic – Chamber Music Hall
ul. Moniuszki 5

Koncert pod Honorowym Patronatem Ambasady Francji
Concert under the Honorary Patronage of the French Embassy

Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Sonata fortepianowa e-moll op. 90 | *Piano Sonata in E minor, Op. 90*

1. Mit Lebhaftigkeit und durchaus mit Empfindung und Ausdruck
2. Nicht zu geschwind und sehr singbar vorgetragen

Gabriel Fauré (1845–1924)

Temat i wariacje cis-moll, op. 73 | *Theme and Variations in C-flat minor, Op. 73*

Quasi adagio	VI. Molto adagio
I. Lo stesso tempo	VII. Allegretto moderato
II. Più mosso	VIII. Andante molto moderato
III. Un poco più mosso	IX. Quasi adagio
IV. Lo stesso tempo	X. Allegro vivo
V. Un poco più mosso	XI. Andante molto moderato espressivo

Fryderyk Chopin (1810–1849)

Scherzo E-dur op. 54 | *Scherzo in E major, Op. 54*

Przerwa | Intermission

Fryderyk Chopin

Ballada As-dur op. 47 | *Ballade in A flat major, Op. 47*

Ludwig van Beethoven

Sonata fortepianowa cis-moll „Quasi una fantasia” op. 27 nr 2

Piano Sonata in C sharp minor “Quasi una fantasia”, Op. 27 No. 2

1. Adagio sostenuto
2. Allegretto
3. Presto agitato

Fryderyk Chopin

Ballada f-moll op. 52 | *Ballade in F minor, Op. 52*

Lucas Debargue – fortepian | piano

Lucas Debargue

Artysta o niezwyklej szczerości i oszałamiającej sile przekazu; czerpie inspiracje ze świata literatury, malarstwa, kina i jazzu, kształtując wysoce osobiste interpretacje starannie dobranego repertuaru. Choć centralne miejsce w jego działalności artystycznej zajmuje klasyczny repertuar fortepianowy, pianista chętnie popularyzuje twórczość mniej znanych kompozytorów, takich jak Karol Szymanowski, Nikołaj Medtner czy Miłosz Magin.

Urodzony w 1990 roku, Lucas Debargue podążał niezwykle nietypową ścieżką kariery. Odkrywszy muzykę klasyczną w wieku dziesięciu lat, rozwijał swoją pasję i ciekawość, eksplorując różnorodne dziedziny sztuki i intelektualne przestrzenie. Jego przełomowy występ na Międzynarodowym Konkursie im. Czajkowskiego stał się tematem dokumentu *To Music* w reżyserii Martina Mirabela.

Obecnie artysta regularnie gości w ramach solowych recitali oraz z czołowymi orkiestrami na najbardziej prestiżowych scenach świata, takich jak Filharmonia Berlińska, Concertgebouw w Amsterdamie, Konzerthaus i Musikverein w Wiedniu czy Théâtre des Champs-Élysées.

Współpracował już z wybitnymi dyrygentami, takimi jak Michaił Pletniow, Vladimir Jurowski, Lorenzo Viotti czy Andrzej Boreyko, a jego partnerami w repertuarze kameralnym byli m.in.

Gidon Kremer, Janine Jansen i Martin Fröst. Obok działalności wykonawczej poświęca wiele czasu kompozycji, mając na koncie już ponad 20 utworów na fortepian solo i zespoły kameralne.

Lucas Debargue posiada kontrakt na wyłączność z wytwórnią Sony Classical, dla której nagrał pięć albumów obejmujących dzieła Scarlatti, Bacha, Beethovena, Schuberta, Chopina, Liszta, Ravela, Medtnera i Szymanowskiego. Jego płyta poświęcona w całości twórczości Miłosza Magina, nagrana z Kremeratą Baltica i Gidonem Kremerem, odkrywa fascynującą, lecz wciąż mało znaną muzykę polskiego kompozytora. W 2024 roku nakładem Sony Classical ukazało się jego najnowsze nagranie – komplet dzieł fortepianowych Gabriela Fauré, które odniosło spektakularny sukces sprzedażowy i zdobyło entuzjastyczne recenzje międzynarodowej prasy.

A performer of fierce integrity and dazzling communicative power, Lucas Debargue draws inspiration for his playing from literature, painting, cinema and jazz, and develops highly personal interpretations of a carefully selected repertoire. Although the core piano repertoire is central to his career, Lucas is keen to highlight works by lesser-known composers such as Karol Szymanowski, Nikolai Medtner, and Miłosz Magin.

Born in 1990, Lucas took a highly unconventional path to success. Having discovered classical music at the age of ten, the future musician began to feed his passion and curiosity with diverse artistic and intellectual experiences. His breakthrough at the Tchaikovsky Competition became the subject of the documentary *To Music*, directed by Martin Mirabel.

Today, Lucas Debargue is regularly invited to perform both as a soloist and with leading orchestras in the world's most prestigious venues, including the Berlin Philharmonie, the Concertgebouw Amsterdam, the Konzerthaus and the Musikverein in Vienna, Théâtre des Champs-Élysées, and many more. He has already worked with conductors such as Mikhail Pletnev, Vladimir Jurowski, Lorenzo Viotti, Andrey Boreyko, and his chamber music partners include Gidon Kremer, Janine Jansen, and Martin Fröst. Furthermore, he devotes much of his time to composition and has already written over twenty works for piano solo and chamber ensembles.

Lucas Debargue is an exclusive Sony Classical artist. He has released five albums with the music of Scarlatti, Bach, Beethoven, Schubert, Chopin, Liszt, Ravel, Medtner, and Szymanowski.

His CD dedicated entirely to the Polish composer Miłosz Magin is a remarkable discovery of a fascinating yet unknown composer, recorded with Kremerata Baltica and Gidon Kremer.

In 2024, Sony Classical released his latest recording, featuring the complete piano works of Gabriel Fauré. The album achieved outstanding sales success and has received widespread critical acclaim from the international press.

lucasdebargue.com

Pianista i jego dźwiękowa historia

Wybór pierwszoplanowych utworów z repertuaru światowej pianistyki może wielbicieli Lucasa Debargue'a zaskoczyć, bo to przecież artysta знамениenny, daleki od wszelkich konwencji i sięgający w koncertowej praktyce coraz częściej po dzieła twórców spoza kompozytorskiego świecznika. Ma to niewątpliwie związek z jego skłonnością do eksplorowania nowych dziedzin sztuki – Debargue, rocznik 1990, stawiał pierwsze pianistyczne kroki jako dziesięcioletek w szkole muzycznej w Compiègne, ale zrezygnował z fortepianu na rzecz literatury i filozofii, które porzucił znów dla muzyki już po odbyciu studiów w Paryżu. Stała za tym powrotem jego rosyjska mentorka, Rena Shereshevskaya, zapraszając go do podjęcia nauki w swojej klasie w paryskiej École normale de musique. Potem poszło już z górki – czwarta nagroda na XV Konkursie im. Piotra Czajkowskiego w Moskwie otwarła młodemu pianiście drzwi do największych sal koncertowych na świecie, a niezwykła lotność i swoboda twórcza, za które Moskiewskie Stowarzyszenie Krytyków Muzycznych uhonorowało go nagrodą specjalną, zapewniły mu aplauz publiki i entuzjastyczne relacje medialne. „Od czasu wizyty Glenna Goulda w Moskwie i zwycięstwa Van Cliburna w Konkursie Czajkowskiego w trakcie zimnej wojny, żaden zagraniczny artysta nie wywołał takiego szalu” – pisał Olivier Bellamy na łamach „The Huffington Post”.

Warszawski recital francuski pianista rozpocznie, co oczywiste, Beethovenem, i będzie to Beethoven bezpretensjonalny, aforystyczny, może nawet oszczędny brzmieniowo, choć ulokowany u progu późnego okresu twórczości. Dwuczęściowa *Sonata fortepianowa e-moll* op. 90 niewątpliwie wpisuje się w artystyczny charakter Debargue'a, ze swoją niekonwencjonalną budową, śpiewnością tematów i pełną czułości liryką, o której kompozytor sam wspomina w oznaczeniach wykonawczych i która stanowi transparentną zapowiedź nowej, przesyczonej uczuciami epoki. Zestawienie jej z *Tematem z wariacjami cis-moll* op. 73 Gabriela Faurégo, powstałymi w 1895 roku, a więc 80 lat po prawykonaniu Beethovenowskiej *Sonaty e-moll*, ma swoją logikę i sens, bo to właśnie ostatnim z klasyków Fauré inspirował się w fortepianowej twórczości najsilniej. Jest w jego dorobku wszystko, co przystoi wytrawnemu wirtuozowi wywodzącemu się z wielkiej romantycznej tradycji – są preludia, nokturny, impromptus, barkarole, romanse i walce, ale to właśnie w jedenastu

Wariacjach cis-moll francuski kompozytor zawarł wyrafinowane studium fortepianowego brzmienia, zamykając je – nieco prowokacyjnie – enigmatycznym, polifonicznie ujętym finałem. Słyszeliśmy tę kompozycję podczas ubiegłorocznego recitalu fortepianowego, w wykonaniu francusko-kanadyjskiego pianisty Louisa Lortiego. Łączy go z Debargue'm wiele, a nade wszystko świadome poszukiwanie nowych typów ekspresji i artystyczny płodozmian, wynikający z wszechstronnego podejścia do sztuki. Pianistyka Lortiego i Debargue'a ma wielowymiarowy charakter i nie boi się odważnych spojrzeń na kanon literatury światowej. Także na Beethovena, Faurégo, czy na flagowe kompozycje Chopina.

A tych w repertuarze wieczoru nie brakuje. Na początek – *Scherzo E-dur* op. 54, o którym Mieczysław Tomaszewski pisał, że w sferze faktury i formy trąci Beethovenem, zaś w sferze wyobraźni odzwierciedla dwie romantyczne tendencje składające się na konsystencję gatunku: baśniową (czerpiącą inspiracje ze świata *Snu nocy letniej* Szekspira) i demoniczną (dryfującą w stronę sabatu czarownic). Nie ma nic zaskakującego w takim wyborze utworu, skomponowanego – znów za Tomaszewskim – „cieńszym i lżejszym piórkiem” i pozostawiającego pianiście szerokie pole do interpretacji. *Scherzo E-dur* bliższe jest baśniowej aurze niż pozostałe kompozycje Chopina z tego samego gatunku, podobnie jak lżejsza, jaśniejsza i odmienna od innych jest trzecia w kolejności *Ballada As-dur* op. 47, którą Debargue zaplanował po *Scherzu*. Czas powstania tych utworów jest mniej więcej ten sam i przypada na wczesne lata 40. XIX stulecia, podobny jest też zamysł artystyczny twórcy – wiernego gatunkowej konwencji, a jednocześnie pobudzającego wyobraźnię wykonawczą i skłaniającego do interpretacyjnej swobody. Tego właśnie potrzebował Debargue – epickiej, wytrawnej narracji i wyrafinowanej muzycznej historii, którą mógłby opowiedzieć on sam.

Chopinowskie ballady znów rozdzieli Beethoven, we wcześniejszej niż uprzednio odsonie, bo datowanej na rok 1801, tuż przed mentalnym *katharsis* w postaci *Testamentu heiligenstadzkiego* wysłanego do braci. *Sonata fortepianowa cis-moll* op. 27 nr 2, którą twórca zadedykował hrabinie Giulietcie Guicciardi, a Ludwig Rellstab nazwał „Księżycową”, z nastrojowym inicjalnym *Adagio* i finałowym, pełnym wzburzenia i napięcia *Presto*, doskonale koresponduje z Chopinem, prowokując jednocześnie do śmiałych i odważnych posunięć nie tylko w zakresie szeroko pojętej pianistyki, ale i w obszarze faktury, konstrukcji architektonicznej i formy. Zachęca do tego sam kompozytor poprzez umieszczenie w partyturze podtytułu „Sonata quasi

una fantasia” – i z tego dookreślenia Lucas Debargue korzysta w swoich interpretacjach nagminnie. Formuła wielkiego poematu fortepianowego wróci natomiast w finale wieczoru, w którym francuski pianista umieścił ostatnią, czwartą *Balladę f-moll* op. 52 Fryderyka Chopina. Koncepcja tego utworu dojrzała równocześnie ze szkicami *Scherza E-dur* op. 54, a jednak jej kształt i narracja prezentują skrajnie odmienny charakter. Zgubiła się gdzieś prostota i lapidarność motywiczna *Scherza*, zniknęły lekkość, rozedrganie i filigranowość fortepianowego brzmienia. To finał z rozmachem, epicka opowieść utkana z polifonicznych i wariacyjnych przekształceń tematów o różnym wydźwięku, gdzie liryka miesza się z pasją, mistycyzm z dramatem, a pastoralność z szaleństwem. Mnogość wątków muzycznych komplikuje narrację i nie pozwala iść wykonawcy na skróty, wciągając go w sam środek tajemniczej i przesyconej emocjami akcji. To nie jest płynna opowieść, prowadzona od początku do końca. Raczej urywane zdania, chwile nieplanowanej zadumy, nagłe zmiany decyzji, powroty do zarzuconych pomysłów. Kręta i zawiła droga, prowadząca mimo wszystko do celu.

Maria Wilczek-Krupa

Noty biograficzne wykonawców na podstawie
dostarczonych materiałów.

Fotograf: Tim Cavadini

© 2025, Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena

Stowarzyszenie
im. Ludwiga
van Beethovena

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Dofinansowane ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu „Muzyka i Tańce” realizowanego przez Instytut Muzyki i Tańca

projekt współfinansujący
miasto stołeczne
Warszawa

PARTNER GŁÓWNY

MECENAS

PARTNER

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Filharmonia
Narodowa

Ambasada
Austrii
Warszawa

Ambasada
Republiki Federalnej Niemiec
Warszawa

KLONNI

Deutsche Bank

HEXELINE

FERRERO

VITKAC
VITKAC.COM

RESTAURACJA
DYSPENSA
1995

elixir
RESTAURANT BY DOM WÓDNI

wyborcza.pl

POLITYKA

VIVA!

ELLE

JCDecaux

ipaster

BEETHOVEN
MAGAZINE